

Sygn. akt I UK 281/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania R.G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o ustalenie właściwego ustawodawstwa,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od R. G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację R. G. od wyroku z dnia 15 grudnia 2015 r., którym Sąd Okręgowy w G. oddalił odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 21 listopada 2014 r., stwierdzającej, że wobec ubezpieczonego z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej ma zastosowanie od dnia 1 marca 2012 r. ustawodawstwo polskie.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił: I. naruszenie prawa materialnego, a to: 1) art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego

i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (dalej jako rozporządzenie podstawowe), przez jego błędną wykładnię i dokonanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalenia ustawodawstwa właściwego innego niż słowackie od dnia 1 marca 2012 r., w sytuacji, gdy na dzień wydania zaskarżanego wyroku nie istniały podstawy do ustalenia ustawodawstwa polskiego dla skarżącego z uwagi na niezaskarżalną decyzję słowackiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 2 września 2015 r. oraz nieprzerwane dysponowanie przez skarżącego ważnym zgłoszeniem do słowackich ubezpieczeń społecznych w okresie zatrudnienia na podstawie umowy o pracę; 2) art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia podstawowego przez jego niewłaściwe zastosowanie, ponieważ skarżący wykonuje nie tylko pracę na własny rachunek w Polsce, ale także wykonywał nieprzerwanie od 1 marca 2012 r. do 28 lutego 2015 r. pracę najemną na Słowacji, w związku z tym zastosowanie do niego miał wyłącznie art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego; 3) art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego przez jego niewłaściwe zastosowanie i doprowadzenie w rezultacie do sytuacji, w której skarżący – wbrew przepisom rozporządzenia – podlega w tym samym czasie ustawodawstwu dwóch różnych państw członkowskich, bowiem z tytułu pracy najemnej pozostaje zgłoszony do ubezpieczeń na Słowacji, a równocześnie miałby ubezpieczeniu społecznemu podlegać w Polsce z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej; 4) art. 6 k.c. w związku z art. 3 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (dalej jako rozporządzenie wykonawcze) przez jego niezastosowanie, co doprowadziło do uznania, że instytucje właściwe (tj. Zakład Ubezpieczeń Społecznych i będąca jego słowackim odpowiednikiem Socialna Poistovna) wykazały marginalny charakter pracy świadczonej przez skarżącego, mimo że nie przedłożono żadnych dowodów potwierdzających tę okoliczność i nie przeprowadzono żadnego postępowania na tę okoliczność; 5) art. 14 ust. 5b rozporządzenia wykonawczego przez jego niewłaściwe zastosowanie, co doprowadziło do niewyjaśnienia i pozostawienia poza oceną Sądu okoliczności niezbędnych dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków

skarżącego jako ubezpieczonego, charakteru wykonywanej przez niego pracy na terytorium Republiki Słowackiej, wymiaru czasu pracy, wysokości otrzymywanego wynagrodzenia i przyczyn niewydania zaświadczenia A1 potwierdzającego posiadanie ubezpieczenia społecznego na terenie Słowacji;

II. naruszenie prawa procesowego, a to: 1) art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie sprawy w granicach apelacji, polegające na nierozpoznaniu wszystkich zarzutów apelacji i zaniechanie odniesienia się do nich, ich rozważenia i oceny ich zasadności, w szczególności zarzutu naruszenia art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w związku z to art. 1 ust. 2 lit. c w związku z art. 5 ust. 1, art. 6 i art. 16 rozporządzenia wykonawczego oraz art. 233 k.p.c. i wydanie zaskarżanego wyroku mimo braku obligatoryjnej współpracy między instytucjami właściwymi, ponieważ Socialna Poistovna wydała – na podstawie § 193 ust. 3 słowackiej ustawy o ubezpieczeniu społecznym – w dniu 2 września 2015 r. niezaskarżalną decyzję o zawieszeniu postępowania do dnia precyzyjnego i pełnego stwierdzenia stanu faktycznego, ponieważ nie mogą być kompletnie i prawidłowo ustalone okoliczności sprawy, a zatem sama instytucja właściwa jednoznacznie wskazuje na nieprawidłowość zaskarżanego rozstrzygnięcia, co oznacza, iż skarżący dysponuje od 1 marca 2012 r. do 28 lutego 2015 r. ważnym zgłoszeniem do słowackich ubezpieczeń z tytułu umowy o pracę najemną wykonywaną na terytorium innego państwa członkowskiego, tj. Słowacji;

2) art. 2 pkt 2 rozporządzenia wykonawczego przez zaniechanie zwrócenia się do instytucji słowackiej w celu uzyskania wszystkich danych niezbędnych dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków skarżącego, a w szczególności wyjaśnienia kwestii ważności zgłoszenia skarżącego do ubezpieczeń słowackich i zaniechanie uzyskania wszystkich informacji odnośnie do sytuacji prawnej skarżącego, a dodatkowo postępowanie w sprawie zatrudnienia skarżącego w spółce „G.”s.r.o. zostało zawieszone na podstawie decyzji Socialnej Poistovnej z dnia 2 września 2015 r. z uwagi na nienależycie ustalony stan faktyczny, co oznacza, iż Socialna Poistovna jako instytucja przyjmująca nie miała podstaw by zaakceptować jakiegokolwiek inne ustawodawstwo niż słowackie;

3) art. 5 rozporządzenia wykonawczego w związku z art. 16 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego przez jego niezastosowanie i podważenie ważności

umowy o pracę, na podstawie której został wydany przez instytucję innego państwa członkowskiego dokument potwierdzający zgłoszenie osoby do ubezpieczenia społecznego w tym innym państwie członkowskim oraz podważenie ważności dokumentów potwierdzających zgłoszenie skarżącego do ubezpieczeń społecznych; 4) art. 1 ust. 2 lit. c w związku z art. 5 ust. 1, art. 6 i art. 16 rozporządzenia wykonawczego przez podtrzymanie uznania milczenia Socialnej Poistomej (po poinformowaniu o ustaleniu ustawodawstwa polskiego) za dokument, bez jednoczesnego obligatoryjnego powzięcia uzasadnionych wątpliwości w myśl art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który dysponował: umową o pracę, registracnym listem FO, raportami z wykonanej pracy i potwierdzeniami przelewów wynagrodzenia, co doprowadziło do zaniechania skutecznego w pełnym zakresie procedury dialogu i koncyliacji określonej tak w art. 6 i art. 16 rozporządzenia wykonawczego, jak i w postanowieniach Decyzji Nr A1 Komisji Administracyjnej z dnia 12 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielenia świadczeń na mocy rozporządzenia podstawowego (dalej jako Decyzja nr A1), w sytuacji gdy toczące się postępowanie w sprawie zatrudnienia w spółce „G.” s.r.o. zostało zawieszone niezaskarżalną decyzją z dnia 2 września 2015 r. kwestionującą poprawność poczynionych ustaleń faktycznych, a zatem podającą w wątpliwość twierdzenia poczynione przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych oraz Sądy obu instancji wyłącznie na podstawie nieprawomocnych informacji pochodzących od słowackiej instytucji zabezpieczenia społecznego.

Wskazując na powyższe podstawy skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i wydanie orzeczenia co do istoty sprawy poprzez stwierdzenie, że od 1 marca 2012 r. do 28 lutego 2015 r. podlegał ustawodawstwu słowackiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych, względnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji, ewentualnie o uchylenie obu tych wyroków oraz poprzedzającej je decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy temu organowi do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono

w pierwszym rzędzie jej oczywistą zasadnością „w związku z licznymi naruszeniami przepisów postępowania, mającymi wpływ na treść wydanego wyroku, a także błędną wykładnią i niewłaściwym zastosowaniem licznych przepisów prawa materialnego, co stanowiło jednocześnie rażące naruszenie prawa unijnego i co zostało jednoznacznie potwierdzone przez Sąd Najwyższy w wyrokach wydanych w analogicznych sprawach z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12 oraz z dnia 11 września 2014 r., II UK 587/13, ponieważ wbrew dyspozycji art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego ustalono dla skarżącego ustawodawstwo polskie, mimo posiadania przez niego ważnego tytułu do ubezpieczeń w słowackim systemie”. Skarżący wskazał również na rażącą obrazę przez Sąd drugiej instancji art. 378 § 1 k.p.c., albowiem Sąd drugiej instancji „nie rozpoznał sprawy w granicach apelacji, gdyż zaniechał rozpoznania wszystkich zarzutów i dopuścił się naruszenia art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego w związku z art. 1 ust. 2 lit. c w zw. z art. 5 ust. 1, art. 6 i art. 16 rozporządzenia wykonawczego oraz art. 233 k.p.c.”. Ponadto skarżący podniósł, że zaskarżony wyrok wydano na podstawie przepisów krajowych, zamiast na podstawie mających pierwszeństwo zastosowania przepisów unijnych, co doprowadziło do naruszenia art. 288 akapit 2 TFUE.

W dalszej kolejności skarżący wskazał na występowanie istotnego zagadnienia prawnego (lub istnienie potrzeby wykładni przepisu budzącego poważne wątpliwości), a mianowicie, 1) czy art. 16 ust. 4 w związku z art. 2 ust. 2 i punktem 10 preambuły rozporządzenia wykonawczego należy rozumieć w ten sposób, że na instytucji miejsca zamieszkania ciąży obowiązek zwrócenia się do instytucji właściwej państwa członkowskiego, w której osoba informująca wykonuje pracę najemną, w celu wyjaśnienia wątpliwości, czy osoba rzeczywiście wykonuje pracę w tym państwie i czy wykonywana praca nie ma charakteru marginalnego; 2) czy art. 5 rozporządzenia wykonawczego należy rozumieć w ten sposób, że instytucja państwa zamieszkania nie może skutecznie podważyć ważności postanowień umowy o pracę, na podstawie której został wydany przez instytucję innego państwa członkowskiego dokument potwierdzający zgłoszenie osoby do ubezpieczenia społecznego w tym innym państwie członkowskim; 3) czy w sytuacji, w której instytucja miejsca zamieszkania ustala

ustawodawstwo tymczasowe wbrew art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, a instytucja miejsca wykonywania pracy jako instytucja przyjmująca nie koryguje tego ustalenia – instytucja miejsca zamieszkania nie powinna w myśl art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego powziąć uzasadnionych wątpliwości co do takiego postępowania, w szczególności gdy stanowisko instytucji miejsca wykonywania pracy nie jest poparte stosownym materiałem dowodowym, a pismo nie zostało wydane w żadnej szczególnej formie i czy ta pozorna zbieżność pomiędzy stanowiskiem instytucji miejsca zamieszkania ustalającej ustawodawstwo tymczasowe oraz stanowiskiem instytucji miejsca wykonywania pracy przy równoczesnym ważnym zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych w państwie wykonywania pracy nie powinna prowadzić do uskutecznienia w pełnym zakresie procedury dialogu i koncyliacji określonej tak w art. 6 jak i art. 16 rozporządzenia wykonawczego.

Wreszcie w ocenie skarżącego, z uwagi na istotne wątpliwości co do rzeczywistej treści art. 5, art. 6 oraz art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego, Sąd Najwyższy na podstawie art. 267 akapit 3 TFUE ma obowiązek – jako sąd, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu w trybie prawa krajowego – wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z pytaniem prejudycjalnym, gdyż odpowiedzi na powyższe pytania nie były dotychczas przedmiotem jego orzecznictwa. Zdaniem skarżącego, potrzeba rozstrzygnięcia wątpliwości z zakresu prawa unijnego stanowi w istocie dodatkową samodzielną przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że w myśl art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy po pierwsze – przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz po drugie – jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732). Z kolei odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać

do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5). Wreszcie z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym – w jego ocenie – wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżący nie wykazał występowania tak rozumianych przesłanek przyjęcia

skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Po pierwsze, powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej ze względu na naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, skarżący wskazuje jednocześnie na występujące na jego tle istotne zagadnienie prawne (względnie potrzebę wykładni tego przepisu). Tymczasem nie jest możliwe jednoczesne wykazywanie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub potrzeba wykładni przepisów prawa i że skarga oparta na naruszeniu tych samych przepisów jest oczywiście uzasadniona. Albo jest tak, że wykładnia danych przepisów jest prosta i w związku z tym ich naruszenie jest oczywiste, albo tak, że wykładnia ta rodzi istotne wątpliwości, wobec czego naruszenie przepisów nie może być oczywiste (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, LEX nr 1770903 oraz z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15, LEX nr 2159122). W odniesieniu do wskazywanej oczywistej zasadności skargi z uwagi na obrazę art. 378 § 1 k.p.c., należy zauważyć, że – wbrew wywodom skarżącego – Sąd drugiej instancji odniósł się do apelacyjnego zarzutu „niewłaściwej oceny stanowiska słowackiej instytucji właściwej, jak też wyjaśnienia przyczyn, dla których w przypadku skarżącego organ rentowy mógł zaniechać procedury concyliacji i porozumienia zgodnie z przepisami rozporządzeń o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego mimo istnienia rozbieżności między stanowiskami instytucji ubezpieczeniowych”, stwierdzając, że polski organ rentowy wdrożył procedurę wyjaśniającą w oparciu o przepisy rozporządzenia wykonawczego, a słowacka instytucja ubezpieczeniowa nie wniosła sprzeciwu w zakresie ustalenia ustawodawstwa polskiego, wydając ostateczną decyzję wyłączającą skarżącego z ubezpieczenia na terenie Słowacji z tytułu zatrudnienia w „G.” s.r.o. Trafność takiej oceny nie leży w płaszczyźnie art. 378 § 1 k.p.c. Wreszcie zarzut obrazy art. 288 akapit 2 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) nie został postawiony w ramach kasacyjnej podstawy naruszenia prawa materialnego, a przy tym twierdzenie skarżącego, że rozstrzygnięcie wydano na podstawie przepisów prawa krajowego zamiast unijnego jest gołosłowne, co jasno wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz przytoczonych przez skarżącego podstaw kasacyjnych.

Po drugie, w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że wypełnienie

obowiązku przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne lub potrzebę wykładni przepisów prawnych nie może być zastąpione przez ograniczenie się do sformułowania samego pytania (jak czyni to skarżący), ale konieczne jest przeprowadzenie pogłębionego wyводу prawnego w zakresie wykazania, jak przepisy konstruujące to zagadnienie powinny być rozumiane (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, LEX nr 1212045; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 15 lutego 2012 r., I PK 130/11, LEX nr 1215258; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, LEX nr 1486974). Takiego wyводу prawnego – mimo obszerności uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania - skarżący nie przeprowadza, a wskazując na rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych na tle art. 13 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, art. 6 i art. 16 rozporządzenia wykonawczego oraz Decyzji nr A1, orzeczeń tych nie powołuje.

Po trzecie, niezależnie od powyższego należy stwierdzić, że formułowane przez skarżącego wątpliwości zostały już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. np. wyroki z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12, OSNP 2014 nr 3, poz. 47; z dnia 25 listopada 2016 r., I UK 370/15 LEX nr 2166375 oraz z dnia 13 września 2017 r., I UK 328/16, LEX nr 2389586 i powołane w nim orzeczenia; zob. także postanowienia z dnia 20 lipca 2017 r., I UK 40/17 oraz z dnia 6 marca 2018 r., niepublikowane), w związku z czym nie istnieje potrzeba zwrócenia się z pytaniem prejudycjalnym do TSUE. Należy przy tym zauważyć, że według polskiej procedury cywilnej skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, spełniającym przede wszystkim funkcje publiczne. W rezultacie sądem, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego w rozumieniu art. 267 akapit 3 TFUE, w polskiej procedurze cywilnej jest zawsze sąd drugiej instancji a nie Sąd Najwyższy (por. postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2015 r., III PZP 1/15, OSNP 2016 nr 5, poz. 60).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

